

Това не бѣше само предупреждение, а и заплашване. Кабака си представяше студения му гласъ и трѣпки полазваха по кожата му. Той още не знаеше накѣде да поеме. Проклинаше деня, въ който го избраха за общински съветникъ и си представяше колко спокоенъ би билъ сега, ако не бѣше му дошла до главата тази беля..

— Що ми трѣбваше!.. Що ми трѣбваше!.. — пѣшкваше безпомощно той, запотенъ и отчаянъ. Наистина, често се ободряваше при мисълта за кметската заплата, за спокойното и доволно съществуване, но това ободряване бѣше кратко. Съ какви очи ще излѣзе той пакъ по кръчми и кафенета?... Съ какво лице ще посрѣща презрението на цѣло село?... Ами партията? Ами групата?... Да би могълъ да се откъсне отъ партийния животъ и да се понареди материално, но по-тихо, по-безболезнено, не така позорно и предателски..

— Да съобщя пъкъ всичко на другаритѣ, че каквото ще да става! — мина му презъ ума и той изведнѣжъ си представи, какъ би му олекнало. Но предъ него веднага изскочи разярения погледъ на Димитра Гочоколевъ, пустото шосе и преоблеченитѣ стражари..

— Еее, нѣма време, трѣбва да се ходи на снопи! — рече той като следъ просъница и тръгна къмъ дзора.. Отъ къщи се показва жена му.

— Тукъ ли е Петъръ? — попита я той.

— Изгърча на вѣнка.. знаме закачили..

— Знаме ли? Какво знаме? — ококори се неприятно изненаданъ Кабака.

— Па знамъ ли?

Той сви устни, друсна главата си на страна и избърза къмъ улицата.

Отъ вратницитѣ надничаха любопитнитѣ глави на жени, деца се провираха край политѣ